

РЕШЕНИЕ

№ 4760

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1156** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба Х. А. А./ Н. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., срещу заповед рег. № 5392 ПАМ-31 от 11.01.2026 г. на главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ (ООДЦ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) при дирекция „Миграция“.

Жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, тъй като е необоснована, че при постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправните разпоредби и на закона и е в явно несъответствие с целта на закона. Моли съда да отмени заповедта и на основание чл. 242, ал.2, т.3 ГПК, вр. с чл.144 АПК, да постанови незабавно прекратяване на настаняването.

Ответната страна, главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи, изпраща административната преписка по издаване на заповедта. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на заповедта и моли обжалването да бъде отхвърлено.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че със Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 30/ 11.01.2026г., издадена от главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при отдел „ООДЦ“ - СДВР, на основание чл. 44, ал.1 и чл. 41, т.4 от ЗЧРБ, затова, че чужденецът е с отказан статут на бежанец, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) “Връщане до страна на произход“.

От приложената по административната преписка докладна записка №5392р-22/11.01.2026г. до началника на отдел „Миграция“ - СДВР се установява, че спрямо чуждия гражданин има издадено решение за отказ от международна закрила № 1310 от 03.02.2025г. на председателя на ДАБ- МС, което е обжалвано и на 22.04.2025г. Административен съд София - град (АССГ) е отхвърлил жалбата с решение № 13828 по адм.д. № 2167/2025 на АССГ, оставено в сила с решение № 11170/10.11.2025г. на ВАС. Спрямо сирийския граждани няма наложена ПАМ “Връщане до страна на произход”. Първоначално е регистриран на 26.07.2024г. Според докладната записка при проведена беседа, чуждият гражданин е заявил, че е влязъл в България през 2024г. през зелена граница. Било му е разяснено на разбираем език, че е незаконно пребиваващ в Република България и трябва да се завърне в страната си по произход или друга сигурна страна. Посочено е, че сирийският гражданин категорично отказва да се завърне в страната си на произход и е заявил, че ще се укрие и ще замине в държава в 3. Европа. Предложено е, на основание чл. 41, т.4, чл.44, ал.1, т.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ ”Връщане до страна на произход“ на Х. А. А./ Н. А. А..

Като се е позовал установената в докладната записка опасност от укриване, с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ, на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл.10, ал.1, т.1 от Наредба № Из-1201/ 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им, главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при отдел „ООДЦ“ - СДВР с обжалваната заповед УРИ № 5392 ПАМ-31 от 11.01.2026г. принудително е настанил Х. А. А./ Н. А. А. в СДВНЧ при дирекция “Миграция” за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата и видно от приемо-предавателен протокол УРИ № 5392р-23/11.01.2024г. е настанен в СДВНЧ.

Като част от административната преписка са приложени преписи от Решение № 1310 от 03.04.2025 г. на председателя на ДАБ – МС; Решение № 13828 от 22.04.2025г., постановено по адм.д. № 2167/2025г. по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на М. А. А./ Н. А. А. срещу Решение № 1310 от 03.04.2025 г. на председателя на ДАБ – МС; Решение № 11170 от 10.11.2025г. по адм.д № 7171/ 2025г. на ВАС, както и доказателства за компетентността на органа, издал оспорваната заповед.

В открито съдебно заседание от жалбоподателя са представени и са приети като доказателства по делото писмени доказателства: медицински документи, свързани с прегледи и извършени изследвания, във връзка със заболяване на жалбоподателя, изискващо редовно наблюдение.

Пред съда жалбоподателят твърди, че при задържането му е бил принуден да подпише документи, не е разбрал къде ще го отведат. Твърди, че не е заявявал, че иска да напусне България и да отиде в друга страна., че живее в [населено място], на адрес, който е дал в ДАБ-МС, има работа - занимава се с камъни и е плочкаджия, осигурен е здравно и редовно посещава медицински специалисти във връзка със заболяването си.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от него, поради което е

допустима.

Заповедта е издадена от компетентен орган – дежурен началник на 03 сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи, надлежно упълномощен със Заповед № ДЗз-9926/06.12.2018г. на директора на СДВР, на основание чл. 43, ал.4 от ЗМВР и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 44, ал. 8, изр. 2 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването му – наличието на заповед УРИ № 5392 ПАМ - 30/ 11.01.2026г., за налагане на ПАМ и факта, че е налице опасност от укриване и с цел организиране на връщането. Извършено е препращане към мотивите, изложени в докладна записка рег. № 5392р-22/11.01.2026г. Според Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен, предварително съставен документ. Формулираните в предложението мотиви следва да се смятат обосноваващи административният акт.

При издаването на заповедта, административният орган е нарушил процесуално-правните разпоредби на АПК, което е довело и до нарушаване на материално правните разпоредби на ЗЧРБ, в частност на разпоредбата на чл.44, ал.6 от ЗЧРБ.

Административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е събрал необходимата информация, не е дал възможност на оспорващия да се запознае с доказателствата, а се е позовал само на предложението в докладната записка за издаване на ПАМ „Връщане до страна на произход“. Нарушението на процесуалните правила е съществено, тъй като, ако административният орган бе събрал и анализирал доказателства и бе дал възможност на оспорващия да се запознае с тях и да изрази становище, би стигнал до друг извод.

От събраните по делото доказателства се установява, че към момента на издаване на заповедта Х. А. А./ Н. А. А. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, поради което приложение намират Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал.6 от ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. В случая от изложеното в заповедта се установява, че тя е издадена, след като административният орган е приел, че е налице опасност жалбоподателят да се укрие.

От събраните доказателства не се установява, в случая да е налице опасност от укриване. Жалбоподателят твърди, че не е заявявал отразеното в докладната записка, няма данни да е проведена беседа с участието на преводач на език, който чужденецът владее. Пред съда жалбоподателят твърди, че не е разбрал, че го настаняват в СДВНЧ, както и че не е заявявал, че ще се укрива и ще напуска страната. Не е спорно, че не е имало преводач. От отразеното в докладната записка не се установява, на какъв език жалбоподателят е заявил това. Няма данни, нито твърдения жалбоподателят да е правил опит да се укрие или да напусне нелегално страната.

Съгласно чл. 1 от Директива 2008/115/ЕО/, Директивата определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите-членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. Следователно директивата определя минималния комплекс от

станданти и процедури, които всяка от държавите-членки е длъжна да прилага в отношенията си с граждани на трети страни, които са в незаконен престой на нейната територия. Отклонения от тези стандарти и процедури са допустими само, доколкото са предвидени в самата директива, което с оглед на нейното съдържание, означава доколкото са предвидени в чл. 4. А чл. 4 – в §3, предвижда възможност държавите да приемат разпоредби, позволяващи по-благоприятно третиране, доколкото то е съвместимо с директивата, но не позволява по-строги стандарти от установените с нея (виж решение на Съда на Европейския съюз от 28.04.2011г. по дело Н. El D. (Souft K.) C-61/11 PPU, §31 и 32).

В чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО е предвидено, че: „Освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.“

Съдът на Европейския съд в цитираното решение по делото Н. El D. - т. 34, изрично посочва, че Директива 2008/115/ЕО "установява с точност процедурата, която всяка държава-членка трябва да прилага по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, и определя реда на протичане на различните етапи, които в своята последователност образуват тази процедура". Съдът конкретно добавя - т. 46 и 47, че чл. 15 и 16 от Директивата "са безусловни и достатъчно точни, поради което не възниква необходимост от допълнителни специални средства, за да могат да се прилагат от държавите членки". С оглед на тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз и ролята, която тази съдебна практика има за прилагането на правото на ЕС, както и при отчитане на установеното неточно транспониране на част от изискванията, при които е допустимо задържане, съдът, в изпълнение на своята компетентност да прилага нормите на правото на Съюза, следователно и да гарантира пълното действие на тези норми, трябва да прецени налице ли е спрямо оспорващия и законовото изискване, което липсва в разпоредбата на чл. 44, ал.6 ЗЧРБ, а именно, че в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки“.

От събраните по делото доказателства не се установява, че спрямо чуждия гражданин не могат да бъдат приложени други по-леки принудителни мерки, след като има установен адрес, на който живее и работи, като редовно явяване пред властите, внасяне на подходяща парична гаранция, и те биха били ефективни и могат да бъдат изпълнени.

Не се установява и че надлежно се изпълнява процедурата по връщане, тъй като от страна на ответника по преписката не е представено нито едно доказателство за извършване на действия в тази насока.

С оглед на изложеното, от доказателствата по делото не се установява да са налице предпоставките на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, съответно на член 15, параграф 1 от Директива 2008/115 за настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

При издаване на обжалваната заповед не е спазен и принципът на пропорционалност, закрепен в чл. 6 от АПК. В случая за организиране на принудителното връщане до страна на произход не е необходимо чужденецът да бъде настанен в СДВНЧ, доколкото от събраните доказателства не се установява, той да не може да бъде установен и да не се е явявал в службите за контрол на чужденците, когато е търсен.

В случая следва да се съобрази и фактът, който не се оспорва от ответника, че липсват

доказателства компетентните органи да са положили каквито и да било усилия и да са предприели някакви действия по организиране връщането до страната на произход на чужденеца, респективно за изпълнение на наложената му със заповед УРИ № 5392 ПАМ - 30/ 11.01.2026г. ПАМ.

По изложените съображения оспорваната заповед е незаконосъобразна, което налага нейната отмяна.

С оглед изложеното в заповедта и съответно на основание чл. 46а, ал. 5 от ЗЧРБ след влизане в сила на съдебно решение, с което се отменя заповед по чл. 44, ал. 8, чужденецът се освобождава незабавно от специалния дом.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед УРИ № 5392 ПАМ-31 от 11.01.2026 г. на главен оперативен дежурен началник на 03 сектор при отдел „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: